

Rasmus Jonstrup Hansen

Gymnasietro

Forbliv kristen og gør en forskel

Rasmus Jonstrup Hansen

Gymnasietro

**Forbliv kristen
og gør en forskel**

Credo

Tak

Tak til Jesus for at have reddet mig og ledt mig til at skrive. Tak til Jan Pahus Nissen, min KFS-sekretær i Nordjylland, for at tro på mig og bakke mig op til at begynde med. Hvis ikke det var for dig, var det slet ikke blevet til noget. Tak til Robert Bladt og Credo Forlag, fordi I troede på projektet fra day one. Tak til Leif Andersen for at bruge tid med mig og besvare alle mine (til tider halvdumme) spørgsmål om forfatterlivet.

Tak til mine gode kritikere, som går på gymnasiet, Jenny Weber Jørgensen og Adam Kvist, og de dengang kommende gymnasieelever, Sophie Vestergård og Joachim Midtgaard. Tak til min præst, Henrik Holmgaard, og mine venner, Casper Vestergård og Jonas Søgaard, og igen Jan, Robert og Leif for virkelig god kritik. Og tak til Jacob Bank Møller og Johanne Bladt for korrekturlæsning.

Tak til dem, jeg har måttet interviewe: Anna Myhre Andersen, Eskil Lyngsø Poulsen, Pernille Lund Gydesen, Thomas Bjerg Dahl, Jesper Jeppesen, Alberte Andersen og min seje far, Manfred Hansen. Det har været til stor inspiration, også selvom I ikke alle nævnes i kapitlerne! Og tak til Maria Kokkenborg, Simon Krath-Andersen, Johannes Würtz og alle andre, der har givet mig inspirerende tanker til bogen.

Hvad ville bogen have været uden jer? Virkelig mange tak!

Indhold

Forord af Leif Andersen	9
Indledning	11
Del 1: Bliv udfordret	19
1) Begyndelse: At begynde i gymnasiet	21
2) Historie: Kristne, der prøver sig frem	35
3) Frustration: Tough stuff og en vild Gud	45
4) Identitet: Hvem er du i virkeligheden?	55
Del 2: Forbliv kristen	69
5) Vækst: How to Stay Christian	71
6) Venskab: God eller dårlig påvirkning?	85
7) Fristelse: Druk, fester, sex og kærester	97
8) Balance: At arbejde godt og hvile glad	113
Del 3: Gør en forskel	127
9) Arv: En større forskel end du aner	129
10) Budskab: At dele sin tro med andre	143
11) Forsvar: At forsvare sin tro under pres	155
12) Gruppe: Fælles tro og fælles mission	167
Appendiks: Ressourcer til grupper	185
Noter	189
Om forfatteren	192

Forord

Hvor ville jeg ønske, jeg havde haft denne bog, da jeg gik på Aalborghus Statsgymnasium.

Hvor ville jeg ønske, jeg havde haft den at give til folk, da jeg var rejsesekretær i Kristeligt Forbund for Studerende (KFS).

Og som jeg da ville ønske, jeg havde haft den at give til vore rejsesekretærer, da jeg var generalsekretær i KFS.

Det ville Rasmus osse ønske, han havde haft. Men han gjorde noget ved det. Han skrev den da selv.

Det ville jeg jo ikke kunne. I dag er jeg tussegammel, og jeg kan knap huske, hvordan det var. Men Rasmus er frisk fra fad. Han ved stadig, hvordan det er.

Dertil kan han skrive mange ældre forfattere i hegnet. Han skriver ærligt, begejstret og medrivende. Han skriver udfordrende og inspirerende. Han skriver både morsomt og dybt seriøst. Og så kan han skrive dansk!

Det har været en fornøjelse at følge hans proces og hans skriveglæde hen imod hans første bog. Og, håber og gætter jeg på, den første af flere.

Tillykke til danske gymnasiaster med bogen *Gymnasietro*.

Leif Andersen, rejsepræst og lektor

Indledning

Okay, lad os lige begynde med en indledning. Det fede ved sådan en er jo, at vi lige kan få sat rammerne, før vi for alvor går i gang med indholdet. Måske sidder du med nogle spørgsmål til bogen? Dem vil jeg da gerne besvare! Lad os lige tage dem et ad gangen:

Hvorfor har jeg skrevet bogen?

Da jeg begyndte i gymnasiet, havde jeg vildt mange spørgsmål: Hvordan er livet på gymnasiet egentlig? Hvordan fortæller jeg, at jeg er kristen? Skal jeg være bange? Hvordan forsvarer jeg min tro?

Heldigvis havde jeg nogle ældre, kristne venner, jeg kunne spørge, og jeg fik da også svar på nogle af mine spørgsmål, men langt fra alle. Jeg ville gerne høre mere! Jeg ville gerne have nogle flere gode råd. Jeg ville gerne høre nogle flere historier.

Og så fik jeg tanken: Hvorfor er der egentlig ikke nogen, der har skrevet en bog om det her? Jeg ville have elsket at læse sådan en bog! Særligt hvis den var skrevet ud fra forfatterens egne oplevelser, sejre og fejl. En bog om at leve som kristen med alle de udfordringer, man møder på gymnasiet. Men sådan en bog fandtes altså ikke.

Og så slog det mig: Nej, den findes ikke – *endnu!* Men hvorfor skriver jeg den ikke?

Jeg er lidt af en drømmer. Jeg elsker at få gode idéer og at starte ting op. Men da jeg fik den her idé, tænkte jeg alligevel, at det nok var for urealistisk. Hvem var jeg, at jeg skulle kunne gøre det?

Alligevel kunne jeg ikke lade tanken ligge. Så i løbet af min gymnasietid gik jeg og tænkte på, hvad man kunne skrive og give videre af gode råd og historier. Forberedelsen begyndte altså længe før selve skriveprocessen.

Da jeg så blev student og begyndte på universitetet, gik det op for mig, at det var *nu*, jeg skulle skrive. Før alle minderne blev glemt. Så jeg bad til Gud – og kastede mig ud i det. Og tænk engang: Alle dørene stod åbne! Forlaget var med på den lige fra begyndelsen af; jeg kom lidt »i lære« hos en ældre forfatter, Leif Andersen; og jeg havde tiden i mit skema og overskuddet i mit hoved.

Hvorfor ikke vente, til jeg er ældre?

Nogle siger, man burde vente, til man er gammel, hvis man vil skrive praktiske bøger som den her, både fordi man ikke har så meget erfaring at dele ud af som ung, men også fordi man måske skriver noget møg, som man så ærgrer sig over resten af livet.

Jeg er ung. Meget ung. Kun 22 år for at være helt præcis. Jeg er faktisk så ung, at jeg stadig synes, det er fedt at læse tegneserier, og jeg kan heller ikke rigtig lide

smagen af kaffe endnu. Flere af mine venner og familie har også sagt: »What, mand! Du er kun 22 år, og så skriver du bare lige en hel bog!« Tanken har da også slået mig: »Hvad i alverden har jeg lige gang i?«

Men jeg ved, at Gud er ligeglad. Selvom Jeremias' kald og oplevelse var meget vildere, finder jeg alligevel trøst i det: Gud kaldte ham til at være profet, men så svarede han netop: »Ak, Gud Herre, jeg er ung; jeg forstår ikke at tale!« Men det ville Gud ikke høre på, så han svarede ham: »Du skal ikke sige: Jeg er ung! Men overalt, hvor jeg sender dig, skal du gå, og alt, hvad jeg befaler dig, skal du tale. Du skal ikke frygte dem, for jeg er med dig og frelser dig« (Jer 1,6-8).

Det her er også et opmuntrende ord til dig. Ja, du er ung, men Gud kan og vil bruge dig til det, han kalder dig til. Det handler ikke om, hvad du kan, og hvad du ikke kan. Det handler om, at den Gud, som kan alt, siger: »Jeg er med dig.« Han vil give dig styrke. Gud kalder ikke de udrustede, men han udruster de kaldede.

Jeg tror, Gud kaldte mig til at skrive den her bog, og jeg tror også, han udrustede mig til det. Han gav mig evnen til at skrive, glæden ved gøre det fra start til slut og en masse gode folk til at hjælpe mig.

Desuden giver det også mest mening, at forfatteren til sådan en bog her lige netop *er* en ung person, som lige har gået på gymnasiet. Som læser skulle du jo gerne kunne relatere til mig og mine tanker (og mit sprog), nu når jeg ikke er særligt meget ældre end dig.

Hvem er bogen til?

Jeg har skrevet bogen til dig, der går på en gymnasial uddannelse eller skal til at begynde på det, om det så er STX, HF, HTX, HHX, IB, eller hvad det end hedder. Jeg har tænkt på dig, der har været kristen længe og måske kommer fra en kristen efterskole eller friskole og skal starte på gymnasiet. Men jeg har også tænkt på dig, der lige er kommet til tro. Og faktisk har jeg også tænkt på dig, der er snotforvirret.

Men hvis du går på SOSU, tømreruddannelsen eller en anden ungdoms- eller erhvervsuddannelse, så er bogen også til dig! Selvom jeg har valgt at skrive »gymnasiet« og ikke »ungdomsuddannelse«, så kan du sagtens bruge det meste i bogen. Mange af principperne er sådan set også gode til folkeskolen eller universitetet – det har bare ikke været mit fokus.

Og så har jeg først og fremmest skrevet til *dig* som person, og ikke til jer som gruppe. Bogen handler om kristenlivet på gymnasiet, og det er jo meget mere end bare at være en del af en gruppe. Alligevel er det også vildt godt at have en gruppe, og derfor er det element også med igennem hele bogen og særligt til sidst, hvor det har fået sit eget kapitel.

Hvilken bibeloversættelse bruger jeg?

Ej, hvor fedt, at du spørger! Det er jeg virkelig glad for!

Det er nemlig rigtigt, at jeg bruger Bibelen. Jeg bruger den faktisk OK meget. Jeg tror nemlig på, at vi rent faktisk sidder med Guds ord i vores hænder, når vi sidder med Bibelen. Og *Gymnasietro* handler jo netop om, hvordan Jesus levede for os, og hvordan han vil, at vi skal leve for ham.

Jeg bruger som udgangspunkt den autoriserede oversættelse fra 1992, men hvis der står »BPH« ved skriftstedet, så er det fra Bibelen på Hverdagsdansk. Det hænder også, at jeg selv har oversat verset fra originalsproget, og så skriver jeg »egen oversættelse«.

Har jeg fået lov til at nævne personerne i bogen?

Ja, alle navne er autentiske, og jeg har fået lov til at bruge dem. Så don't worry! Du behøver ikke at være bange for en dag at snakke med mig i virkeligheden – jeg bruger ikke lige pludselig dit navn og din historie i en af mine bøger uden at få lov.

Giver det mening at læse bogen sammen med andre?

Yes, det gør det! Rigtig meget endda. Så kan I nemlig snakke om tingene og udfordre hinanden til rent faktisk at *gøre* de her ting på gymnasiet. Derfor har vi også fået lavet nogle korte videoer til hvert kapitel, som lægger op til samtale (find dem på gymnasietro.dk). Måske skulle du

foreslå det i din ungdomsgruppe, KFS-gruppe, cellegruppe eller hvad nu din gruppe hedder – så længe I alle er i bogens målgruppe, altså.

Og når I så får nye spørgsmål, som jeg ikke svarer på, så snak om det sammen. Tag spørgsmålene videre til din præst, ungdomsleder, KFS-leder, eller hvem det lige giver mening at komme til. (Faktisk har det sværeste været at skære ting fra, for at bogen ikke skulle blive for lang – så jeg ved, at der er *meget* mere at snakke om!)

Hvorfor titlen »Gymnasietro«?

Fordi det netop er hele hjertet bag bogen: At du må have gymnasietro! – altså en tro på Jesus, mens du går på gymnasiet. Måske er du vokset op med det, vi kalder »barnetro«. Det er godt! Og på en måde skal vi altid have »barnetro«, for Jesus siger jo: »Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det« (Mark 10,15). Et barn tager glad imod, bare fordi det har lyst – uden en masse bagtanker. Sådan burde vi også tage imod.

Men på den anden side ved vi også, at når vi bliver ældre, får vi flere spørgsmål – også til troen. Vi bliver udfordret af verden omkring os på gymnasiet. Og det er godt! Løsningen er ikke at lukke vores øjne og naivt tro på Jesus uden at turde se udfordringerne i øjnene.

I stedet skal vi lade vores tro udvikles, så den bliver endnu dybere og stærkere. Vi skal finde svar på vores spørgsmål. Hvorfor tror jeg egentlig på Jesus, selvom

mine klassekammerater ikke gør? Hvorfor drikker jeg mig egentlig ikke i hegnet, ligesom mine ikke-kristne venner? Giver det overhovedet mening at tro på Gud rent intellektuelt?

Hvis du tør face de her spørgsmål og lade din tro vokse, så vil din tro ikke bare blive ved med at være en »barnetro«. Måske har den allerede udviklet sig til en »teenage-« eller »efterskoletro«, men nu hedder det altså gymnasiet. Og hvis ikke din tro bliver til en »gymnasietro«, så vil den ikke holde i det lange løb. Så hør min invitation: Hav gymnasietro!

Hvad består bogen af?

Bogen består af tre hoveddele:

Først del 1: »Bliv udfordret«, hvor jeg deler mange af mine oplevelser og fortæller, hvordan det kan være udfordrende, men også fedt at leve som kristen på gymnasiet – og også noget om identitet.

Så del 2: »Forbliv kristen«, hvor jeg giver mange gode råd til at holde fast i Jesus, have gode venner, stå imod fristelser og leve et liv i balance, når det kommer til skole og afslapning.

Og sidst del 3: »Gør en forskel«, hvor jeg fortæller nogle vilde historier og giver råd til, hvordan man bedst kan fortælle om sin tro, også når man er under pres. Til slut er der så et kapitel til grupperne.

Og så er vi vist klar til at gå i gang for real!

DEL 1:

Bliv udfordret

Begyndelse: At begynde i gymnasiet

Der var musestille i kantinen. Alle de nye elever sad omkring bordene. Jeg gik nervøst ind i lokalet og så mig omkring. Mit hjerte bankede hurtigt. Luften føltes tynd, og man fornemmede usikkerheden i rummet. Jeg fandt min klasse ved skiltet: »1.e« og satte mig ved bordet. Så hilste jeg på mine klassekammerater for første gang. Man kunne hurtigt mærke, at de – ligesom jeg – var spændte og ja, nervøse.

Vi var nu skolens »sutter« og fik også en sut hver af de ældre klasser, som vi skulle gå rundt med på vores tasker i de første uger. Men jeg orkede det ikke, så jeg smed min ud.

Jeg husker stadig den dag meget tydeligt. Første dag i gymnasiet. Det er en af de få, specielle dage i ens liv, som man ikke bare lige glemmer – i hvert fald ikke fornemmelsen af at begynde et helt nyt sted, hvor man er vildt spændt på, hvad i alverden der skal ske.

Som de fleste andre havde jeg i forvejen stalket klassen på Facebook. Ud over at finde random viden om de andre, såsom at en af pigerne på Facebook kaldte sig selv

»persisk missekat«, så fandt jeg også ud af, at jeg ikke kendte nogen af dem i forvejen. Ikke en eneste. Det var altså en helt ny start.

Jeg fandt hurtigt ud af, at flere af de andre allerede kendte hinanden i forvejen. Det var faktisk lidt ubehageligt, for jeg kendte jo ikke nogen. Selvom det var ret åndssvagt, frygtede jeg allerede lidt, at jeg ville være udenfor – ja, bare fordi flere af de andre kendte hinanden i forvejen.

Et helt nyt sted. Helt nye mennesker. En helt ny begyndelse. Hvad skulle der mon ske? Tankerne strømmede igennem mit hoved: Ville jeg mon få nogle venner? Ville folk synes, jeg var mærkelig? Og hvad med skolen? Jeg havde jo hørt, at det hele blev meget sværere med afleveringer, lektier og så videre. At man fra nu af skulle tage skolen mere alvorligt for at følge med. Og hvad med festerne med druk og sex alle vegne, som nogle beskrev det? Hvordan ville det hele mon blive?

Jeg havde mange tanker, og jeg *var* nervøs. Men jeg var ikke kun nervøs. Jeg var også begejstret. Jeg havde sommerfugle i maven. Jeg glædede mig til at komme i gang! Jeg var så spændt på at se, hvad i alverden den her nye tid ville bringe.

En hård barndom

Da jeg begyndte i gymnasiet, *vidste* jeg, at jeg var kristen. No doubt about it! Nogle år forinden var mit liv nemlig blevet fuldstændigt forandret.

Jeg havde haft en hård barndom. Mine forældre blev skilt, da jeg var 10 år. Det var svært derhjemme. Og det var det også på skolen, hvor jeg lavede ret meget ballade. Jeg sloges med de andre og var flabet over for lærerne. For eksempel spurgte jeg engang i 4. klasse vores nye historielærer med store fortænder, hvor han havde købt sine kanintænder henne. Det fik jeg ret meget ballade for. Jeg var også oppe ved inspektøren tonsvis af gange og blev næsten smidt ud af skolen.

Og netop fordi jeg var sådan en nar, havde jeg ingen rigtige venner. I stedet prøvede jeg at få anerkendelse fra de andre ved at lave dumme ting som at stjæle slik og lave hærværk. Engang brød jeg og to drenge fra klassen ind i et DSB-skur, hvor vi smadrede et skab og sprøjtede hele stedet til med en brandslukker. Nogen opdagede os, og så kom politiet og arresterede os.

Jeg var ødelagt – helt indefra. Jeg havde intet håb for mit liv, men søgte i stedet glæde i alt, hvad jeg kunne finde: porno, PlayStation, tegneserier. En sen aften stod jeg helt alene på min mors altan. Det var 4. etage, og jeg stod og så ud over Aalborg. Jeg havde ingen mening med mit liv. Kun smerte. Sådan følte det i hvert fald. Jeg havde nærmest ikke lyst til at leve mere. Og så fik jeg tanken: »Jeg kunne jo bare hoppe ud.« Der var stille. Jeg stod et øjeblik. Skulle jeg gøre det? Men så kom tanken: »Ej, det kunne jo være, at livet blev godt en dag.«

Min første ven

Og det *blev* bedre. Det hele begyndte, da jeg fik min første rigtige ven, Johannes. Vi mødte hinanden i kirken, som mine forældre ofte havde slæbt mig med til, selvom jeg hadede det. Men så fandt Johannes og jeg ud af, at vi egentlig havde nogle nørddeting tilfælles. Nu inviterede Johannes mig så med til mange af kirketingene for de unge, som han var kommet til i noget tid. Jeg tøvede med at komme, men lige så stille åbnede jeg op, og nu fik jeg også andre venner i kirken.

Det endte faktisk med, at jeg kom 4-5 gange om ugen! Gudstjeneste, teenagemøde, spisning og så videre. Jeg kom egentlig ikke, fordi jeg var begejstret for budskabet, men mest fordi, at det var her, jeg havde venner. Alligevel fik de jo fortalt mig om Jesus. Gang på gang. Uge efter uge. Det var lidt irriterende, men hey, det hørte jo med.

Efter et års tid var der noget i mig, der længtes mere og mere efter den her Jesus, som de snakkede om, også selvom jeg var meget i tvivl. Men efter noget tid blev jeg overbevist. Nu ville jeg ikke vente længere – nu ville jeg give Jesus en chance. Nu ville jeg følge ham. Så jeg begyndte at læse i min bibel og lyttede nu for alvor efter, hvad de sagde i kirken.

Som tiden gik, skete der noget med mig. Jeg blev anderledes. Langsomt, men det skete. Folk i min klasse spurgte mig: »Rasmus, hvorfor er du pludselig flink?« Så svarede jeg: »Jeg ved det ikke. Måske fordi jeg er begyndt

at gå i kirke og læse i Bibelen?» Som tiden gik fandt jeg mere og mere ro i at vide, at jeg var Guds barn.

Og nu forstod jeg kirkens budskab: Jeg bliver tilgivet af Gud, selv om jeg fortjener det modsatte. Bare ved at tro på ham er jeg uskyldig, fordi Jesus tog min straf på korset. Derfor kan jeg nu være sammen med Gud igen! Wow ...! Det budskab ramte mig bare. Der fandt jeg frihed. Jeg skulle ikke kæmpe for at være god nok, fordi *Jesus* er god nok i stedet for! Og tænk: Jeg skulle bare tage imod ved at tro! Sikke en glæde!

Senere var jeg to år på nogle kristne efterskoler. Her blev jeg virkelig også opmuntret i troen på Jesus. Og så blev det tid til, at jeg skulle i gymnasiet. Jeg vidste, at jeg her skulle stå face to face med mange, der sagde, at de ikke troede på Gud. Var jeg klar til det? Kunne jeg blive ved med at være så glad for Gud og kirken? Jeg havde hørt nogle fede historier fra nogle ældre kristne, så jeg vidste, at det kunne lade sig gøre. Men jeg vidste bare ikke helt hvordan.

Hvornår skal man sige, at man er kristen?

Ligesom alle andre kristne, der har prøvet at begynde i gymnasiet eller i en anden ny skole, overvejede jeg nøje, hvornår i alverden jeg skulle fortælle klassen, at jeg var kristen – og hvordan? Jeg vidste godt, at når jeg gav hånd til folk, skulle jeg ikke sige: »Hej, jeg hedder Rasmus, og jeg er kristen.« På den anden side ville jeg også gerne for-

tælle folk det, for det var jo en enormt stor del af mit liv. Ja, faktisk det vigtigste.

Første dag havde vi en runde i klassen, hvor man skulle fortælle om sig selv ved at svare på en række spørgsmål. Jeg fortalte ikke, at jeg var kristen. Jeg tænkte, at det ville være smartere for mig at tage den i de personlige samtaler. Så jeg svarede bare på spørgsmålene om min by, skostørrelse, tandbørstefarve, og hvad der ellers var af dumme spørgsmål.

Men året efter oplevede jeg en anden måde at takle det på. Jeg var blevet »introguide« (tutor) og skulle derfor tage imod det nye 1.e, og de var lige så stille og nervøse, som vi var. Da vi lavede en lignende runde, hvor man skulle fortælle om sig selv, var der en sej kristen pige, der straight out valgte at sige: »Og så er jeg også kristen. Sådan personligt kristen. Og I skal ikke tro, at det betyder, at jeg bare er *vildt* anderledes end jer eller noget, men det er bare en del af mig.«

Det var ret cool. Det virkede, som om det virkelig fungerede godt for hende. Det virkede også, som om klassen respekterede hende for det. Alligevel tror jeg ikke, at det er sådan, *alle* skal gøre det. Jeg tror, vi må fornemme situationerne og bede Gud om skarphed. Det vigtigste er, at vi ikke siger det for at kunne sætte et flueben på vores kristne to-do-liste ved »fortælle, at jeg er kristen«-punktet. Det skal ikke være en byrde! Det bedste er, når det bobler op som en glæde indefra, og man glad og gerne vil fortælle, at man er kristen.

Jeg ved godt, at det er lettere sagt end gjort. Vores følelser er ofte i kamp inden i os. Dagen før har man måske tænkt, at man gerne vil fortælle, at man er kristen, men når man så står dér og skal fortælle, mærker man pludselig frygten. Det kender jeg godt! Det gør vi alle sammen. Her er det bare vigtigt at huske, hvad vores *dybeste* længsel egentlig er. Når alt kommer til alt, hvad har du så allermost lyst til? Det kan godt være, at du ikke kan mærke glæden ved at fortælle om din tro i øjeblikket, men du *ved* jo, at det er det, du gerne vil. Du *ved*, at du vil blive glad for det bagefter. Og så er det også det, du må vælge at gøre. Prøv at minde dig selv om det, du egentlig har allermost lyst til at gøre.

Bekend kulør i starten

Selvom jeg ikke sagde, at jeg var kristen foran hele klassen, så fik jeg alligevel fortalt det til flere i løbet af de første dage. Det kom bare naturligt i samtalerne, efterhånden som vi spurgte ind til hinanden. Da de spurgte mig, hvad jeg lavede i min fritid, var det jo helt naturligt at svare, at jeg kom i en kirke.

Der er virkelig noget godt over at bekende kulør tidligt. Fortæl dem, at du er kristen, og gør det helst i løbet af den første tid. Det behøver ikke være på day one. Gør det dér, hvor du synes, det giver mest mening. Her kan det kristne fællesskab også være til stor hjælp. Hvis du for eksempel kommer i en kristen gruppe på dit gymnasium,

kan det måske være nemmere at starte med at fortælle, at du lige skal hen til den i din pause, og så kan det åbne op for nogle snakke.

Jeg har en ven, der ikke lige fik bekendt kulør og fortalt, at han var kristen. Han kom ind i en dårlig rytme, hvor han bare holdt det for sig selv. Så gik månederne, og månederne blev til år; pludselig var der gået så lang tid, at det ville være akavet at lægge kortene på bordet. Nu frygtede han, at folk ville svare: »Hvorfor har du ikke sagt det noget tidligere?« For at undgå det droppede han at gå til fester. Det endte faktisk med, at han slet ikke fik sagt, at han var kristen! Det er han rigtig ked af i dag. Han ville ønske, at han havde sagt det fra begyndelsen.

Derfor er jeg også glad for, at folk hurtigt fandt ud af, at jeg var kristen. Ja, det var lidt svært at få det sagt de første par gange, men bagefter havde jeg heller ikke noget at skjule. Så vidste folk, hvorfor jeg tænkte anderledes og levede anderledes. Så behøvede jeg for eksempel ikke hele tiden at finde på undskyldninger om, hvorfor jeg ikke bandede eller drak. Jeg kunne meget bedre være mig selv. Jeg er så glad for, at jeg gjorde det, og jeg vil virkelig anbefale dig at gøre det samme.

Hvordan skal man så sige det?

Det behøver slet ikke at være så svært, som man tror: Snak om det, som du snakker om alt muligt andet. Lad være med at bruge mærkelige, kristne betegnelser som »evangeliet

ramte mig« eller »lammets blod«. Tal dansk! Og fortæl dem, hvad du har oplevet. It's as simple as that. Du behøver ikke være knaldhamrende dygtig til at fortælle om kristendommen. Du skal bare fortælle, hvordan du blev overbevist.

Det er en fin idé lige at gennemtænke, hvordan man kunne sige det. Men overdriv nu ikke. Du behøver ikke skrive et 20 sider langt dokument med svar på alle mulige spørgsmål. Du kan måske bare overveje en simpel forklaring, som du kan bruge som noget af det første, du siger, for eksempel: »Jeg er vokset op i en kristen familie, men har egentlig selv haft det svært med at tro. Men så har jeg bare haft nogle oplevelser, som gjorde, at jeg blev overbevist om, at det alligevel var sandt.« Lad være med at være for meget. Vær nede på jorden. Vær ærlig. Så vil folk også gerne lytte.

Men husk: Du behøver ikke være mere forberedt på at forsvare din tro end dem. Du må også gerne stille dem spørgsmål. Alle tror jo på noget. Hvis du for eksempel fortæller, at du er kristen, så kan du jo spørge dem: »Men hvad tror du på?«

Der er nogle, der siger, at det er bedst først at *vise* dem, at man er kristen, *før* man *siger* det. De mener, at man vil undgå alle de fordomme, som folk kan have om kristne, hvis man venter med at sige det, til folk selv spørger. Det er en fin tanke, men jeg er bange for, at det desværre ikke altid holder. For hvornår vil de så spørge dig? Det vil typisk være, når du ikke er som de andre, for eksempel når de drikker sig fulde, bander, kysser med folk, de lige har

mødt og så videre. Måske vil de i stedet blive skuffede, hvis de troede, at du var helt ligesom dem, og de så pludselig får at vide, at du alligevel ikke er det, fordi du er kristen. Min vens klassekammerater fandt først ud af det efter gymnasiet, og de blev ret overraskede over, at det var sådan, det stod til.

Uanset hvad du gør, er der sikkert nogle, som vil synes, at det er latterligt, at du er kristen. Ikke alle, men nogle. Sådan er det. Nogle vil tage afstand fra dig. Spørgsmålet er, hvornår det sker. Vil du have det overstået i begyndelsen, hvor folk alligevel ikke har nogen forventninger til dig? Så kan du vise dem, at du faktisk alligevel er rimelig nice, selvom du for eksempel ikke drikker. Eller vil du vente til senere, hvor det måske bliver temmelig akavet, fordi de troede, de kendte dig?

Dobbeltliv?

Vil du have et godt råd til din gymnasietid? Lad være med at leve et dobbeltliv! Lad være med at leve på én måde ét sted og på en anden måde et andet sted. Det er der alt for mange kristne, der gør. Og det har jeg også selv gjort fra tid til anden.

At leve et dobbeltliv er at være en rigtig god kristen derhjemme og i kirken, men en helt anden type for eksempel på gymnasiet. Det kan være, at man pludselig taler grimmere, griner ad pornovideoer eller bagtaler andre.

Eller måske gør man ikke så mange slemme ting, men skjuler bare for de andre, at man er kristen.

At leve et dobbeltliv er i virkeligheden at skamme sig over en del af sit liv. Det er at gå og være bange for, om folk mon opdager ens anden side. Og man føler sig aldrig helt hjemme. Man kan aldrig helt slappe af. På skolen vil man skamme sig over at være kristen, og i kirken vil man skamme sig over, hvordan man er i skolen.

Hvorfor leve sådan et liv? Hvorfor gå og skamme sig? Her er en invitation til et meget federe og nemmere liv: Vær dig selv!

Hvis du bare er dig selv, uanset hvor du er, hvad har du så at skjule? Så er du fri! Så kan du leve uden skam. Og det er jo det fede liv. Og ikke nok med det, så har du også *integritet!* Det betyder, at dine ord og handlinger hænger sammen.

Vi er skabt af en Gud, der har integritet. Tænk over det! Hans ord og handling hænger altid sammen. Han holder altid, hvad han har lovet. Han er virkelig værd at stole på. Han vil aldrig svigte os. Hvor vildt er det ikke lige? Hvor er han vidunderlig! Og nu er det vores tid til at være ligesom ham og have integritet.

Bekymret for at begynde?

Nogle synes, det kan være rigtig skræmmende at skulle begynde i gymnasiet. Vi kan helt komme til at frygte, at vi skal ind og nakkes af alle de ikke-kristne, som hurtigt

kaster sig over os – som var man en pakke Twix, der bliver kastet ind til en børnehave.

Men hey, slap af! Sådan er det altså ikke. De er ikke farlige. De fleste har sådan set stor respekt for, at du er kristen, selvom de er uenige. Ja, mange drikker og har sex med hinanden, men det betyder ikke automatisk, at de ikke kan være nogle nice mennesker. Nogle gange kommer vi alt for nemt til at se på det som et »os-dem«-forhold. Og selvom kristne *er* anderledes på flere punkter, så lad være med at tage den for langt ud. Grundlæggende set er vi jo alle bare mennesker.

Kristne er heller ikke altid bedre end ikke-kristne. Det kan sagtens være, at en af de ikke-kristne smiler mere eller er bedre til at se andres behov for hjælp. Det skal du ikke lade dig slå ud af. Husk: Du er ikke accepteret af Gud på grund af det, du gør, men på grund af det, Jesus har gjort for dig! Så vær i stedet *glad* for det gode, du ser andre gøre, og lad dig inspirere af det.

Selvom jeg blev forandret, da jeg valgte at følge Jesus, blev jeg jo på ingen måde perfekt. Jeg er stadig en nar på mange områder og var det også i min gymnasietid. Men jeg hader det. Jeg hader, når jeg er en idiot over for andre – og over for Gud. Og så må jeg jo sige undskyld til folk og minde mig selv om, at jeg også har brug for tilgivelse fra Gud.

Du kan altså roligt glæde dig til at få nogle gode ikke-kristne venner! I har jo rigtig mange ting tilfælles. På mange måder er I jo i samme båd. Et menneske er et menneske. Selvfølgelig er der altid nogen, der vil gøre nar ad

dig på grund af din tro, og det kan være tough (mere om det senere), men i det store billede er folk altså flinke.

Desuden har vi som kristne en endnu større grund til at møde andre med respekt, nemlig vores tro på at alle er skabt i Guds billede – altså skabt til at leve med Gud og ligne ham. Alle mennesker er værdifulde i Guds øjne og bør derfor også være det i vores.

Glæd dig til det!

Det er vildt spændende og måske også lidt skræmmende at begynde på gymnasiet. Men du skal ikke være bange. For de allerfleste er gymnasietiden en mega fed tid. Glæd dig til det! Der er virkelig noget særligt over de år, og de går utrolig hurtigt. Nyd det! Hav det sjovt!

Og vær ikke bange for at lade folk vide, at du er kristen. Glæd dig *endnu mere* over at tilhøre Jesus. Der er jo noget endnu mere vidunderligt over ham, end hvad et gymnasium kan give, og ham vil du altid tilhøre. Glæd dig derfor til at fortælle om den glæde, du har. Sig med Paulus: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror« (Rom 1,16).